

Az elhagyott kiskutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

AZ ELHAGYOTT KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Kittynek

Első fejezet

A legkisebb kölyökkutya halkán nyöszörgött. A kartondoboz ugyan már nem zötyögött föl-alá, de nem jött senki, hogy kivegye belőle, és még mindig nagyon sötét volt bent. Ez nem tetszett neki. Nem tudta, hol a mamája, és éhes volt.

Meglepetten nyikkant egyet, amint felhörrent valami mély, dübörgő hang, és rázkódni kezdett a doboz. Úgy tűnt, ismét elindultak. A doboz meglendült, majd keresztülszánkázott a padlón. Két fiútestvére

nekicsapódott, amint az autó befordult egy éles kanyarban.

Az út mintha nagyon sokáig tartott volna, de ő még csak össze sem gömbölyödhetett, hogy aludjon egyet. Akárhányszor kényelmesen elhelyezkedett, a doboz megint csúszkálni kezdett, ők pedig egymás hegyén-hátán bukfenceztek benne. De ez egy cseppet sem hasonlított ahhoz a játékos birkózáshoz, amit otthon, a kosarukban műveltek. Ez most fájt, és nem bújhattak az anyjukhoz sem, amikor be akarták fejezni a játékot.

A kislánykutya beszorult a legtávolabbi sarokba, és kétségbeesetten kaparászva, ijedten próbált kiszabadulni a két testvére alól. Már megint ráültek! Aztán egyszer csak észrevette, hogy megálltak – már nem csúszkáltak ide-oda. A testvérei óvatosan felálltak. Hallgatóztak. Összerezzenek, amikor nyikorogva kinyílt a csomagtartó teteje. Aztán a dobozt kikapták belőle, majd nagy puffanással leejtették a földre.

A kiskutyák ezután sietve távolodó léptek zaját hallották, ők pedig ott maradtak teljesen egyedül.

– Mehetünk, Zoe?

Jo néni a sorház bejárati ajtaja előtt állt gumicsizmában és Redlands Állatmenhely feliratú pulóverében.

– Igen!

Zoe végigrohant az előszobán, sietősen begyömöszölve az uzsonnás dobozába a csomag szárított sárgabarackot, amit anyu a konyhaszekrény mélyén talált. Ő is, meg a mamája is megfélekedtek róla, hogy ezen a héten hideg ebédet kell készíteni neki, úgyhogy kicsit szedett-vedettre sikerült a mai ebédje. Habár a melaszos szendvicset nagyon szerette.

– Hol a nővéred? – kérdezte Jo néni, az előszobán át bekukucskálva a konyhába.

– Még alszik – felelte Zoe a fejét csóválva. – Kyra szerint én megőrültem, amiért ilyen korán felkelek, hogy elkísérjelek, amikor nem is muszáj.

– Hát, ha itthon maradnál a nővéreddel egész nap, akkor a teljes húsvéti szünetben csak tévét néznél – kiáltott ki a konyhából anyu. – Sokkal jobban fogod érezni magad a menhelyen.

– Hallottam ám! – jött Kyra hangja a lépcső tetejéről. – Nem alszom, és nem is tévézem. Tanulok!

Az ágyban! Viszlát később, Jo néni. Elmegyek majd Zoéért.

Kyra érettségire készült, úgyhogy most teljes erejéből tanult.

Zoe nagyon örült, hogy Jo néni megengedte neki, hogy kisegítsen a menhelyen, mivel általában csak tanítás után mehetett oda. Nagyon unalmas volna, ha itthon kellene maradnia Kyrával, a mamája pedig nem tudott szabadságot kivenni. Az iskolai szünetben Zoe néha a barátnőjénél, Beccánál volt napközben, de Becca most a teljes két hétre elutazott Skóciába a nagymamájához.

– Köszönöm, hogy egész napra jöhetek – mondta Zoe Jo néninek, amint ballagtak a menhely felé, ami körülbelül tíz percre lehetett Zoéék házatól.

– Szívesen – mosolygott rá Jo néni. – De azt tudod, hogy nem úszod meg könnyen. Hosszú listát írtam neked a teendőidről. Először is ki kell takarítanod a kutyák ketreceit, aztán meg kell fürdetned a cicákat,

és esetleg kötnöd kell valami meleg ruhát a tengerimalacoknak...

Zoe aggódó arcát látva hozzátette:

– Ne ijedj meg, csak ugratlak, Zo! Rengeteg hasznos dolgot csinálhatsz majd, azt megígérhetem, de főleg a kutyákat kell majd egy kicsit megmozgatni, ha elég száraz lesz az idő. Ilyenkor nem sétálhatnak annyit, mint a hétvégeken, amikor jön a sok látogató. Úgyhogy már alig várják, hogy egy jót rohangálhassanak.

A Redlands elég kicsi állatmenhely volt, de befogadtak mindenféle állatot. Az itt dolgozók megtettek minden tőlük telhetőt, hogy otthont találjanak mindegyiküknek, ám ez nem volt mindig könnyű.

Jo néni már három éve dolgozott itt, amióta egyszer bement a menhelyre egy cicáért, és hazavitte Barney-t, a gyönyörű cirmost. Akkoriban a környékbeli állatorvosnál dolgozott recepciósként, így tudott a Redlandsról. Először csak a szabadidejében önkénteskedett a menhelyen, aztán amikor megüresedett a vezető állása, kapva kapott rajta. Zoe is nagyon örült neki.

– Te olyan szerencsés vagy, hogy mindennap a menhelyen lehetsz, és találkozhatsz a kutyákkal – mondta felsóhajtva Zoe. – Ha idősebb leszek, biztos, hogy én is olyan helyen akarok dolgozni, mint a Redlands. Vagy az is lehet, hogy állatorvos leszek – tette hozzá elgondolkodva.

Jo néni rámosolygott.

– Nagyon jó a menhelyen dolgozni – értett egyet a kislánnyal –, de időnként szomorú is. Néha nagyon dühít, hogy az emberek nem gondoskodnak rendesen az állataikról. És megesik, hogy ez nem is a tulajdonos hibája. Van, amikor nagyon szeretik az állataikat, csak már nem képesek ugyanúgy gondoskodni róluk, mint korábban. Ilyenkor majd’ megszakad a szívem.

Felsóhajtott.

– Legszívesebben mindet hazavinném. De négy macska már igazán elég.

Barney ugyanis nem sokáig árválkodott egyedül. Jo néni odavolt a nagy, bolyhos szőrű cicákért.

– Hm. És vitt haza valaki kutyát vagy macskát a hétvégén? – kérdezte Zoe. Nagyon szerette hallani, ha valamelyik állat új otthonra lelt. Szívesen beleképzelte magát némelyik történetbe, amit Jo néni mesélt. Nagyon szeretett volna ő is egy kutyát a menhelyről, de tudta, hogy nem lehet. Nem volna tisztességes egyedül hagyni a lakásban, amíg anyu munkában van,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és Kyra sem volt valami nagy kutyabarát. Négyéves korában megkergette a parkban egy hatalmas bernát-hegyi. Anyuval éppen az óvodába tartottak, Kyra a rollerét hajtotta. A kutya csak barátkozni akart, de Kyra ezt nem tudta, és annyira igyekezett elmenekülni előle, hogy elesett. Azóta is félt a kutyáktól.

– Edwardot kiválasztották a hétvégén – mondta Jo néni. – Végre! Annyira örülök, Zoe. Azt hittem, már sosem talál otthont magának.

Zoe elvigyorodott. Edward, a buldog az öregebb kutyák közé tartozott. Úgy tűnt, sok ember azt gondolja, hogy a buldogok furán néznek ki. Mindig mindenki egy aranyos kölyökkutyát akart, pedig Edwardnak nagyon kedves természete volt.

– Bejött egy idős férfi – mesélte Jo néni –, és azonnal Edwardot akarta. Azt mondta, mindig is buldogjai voltak, és Edward gyönyörű. Úgy szólt hozzá: „Te kis szívtipró!”

Zoe kuncogva felelte: